

Άδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε.

Εἴχαμεν ὁμιλήσει πολλές φορές, γιά τόν Χῶρο, τόν Χρόνον, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Ἐήμερα θέλω νά συνδυάσωμεν τῆς ἐννοίας πού μᾶς δίδουν αἱ λέξεις, Χῶρος, Χρόνος μέσα εἰς τήν Ἀπόλυτον Πραγματικότητα, δηλαδή, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Γιά νά υπάρξη μία ἐννοια χρόνου καί χώρου ὁπωσδήποτε εἶναι ἡ Πραγματικότης μέσα εἰς τήν ὅποσαν θά λάβουν χώραν πράγματα, γεγονότα, καταστάσεις, πού θά μᾶς δώσουν τήν ἐννοιαν τοῦ Χώρου καί τοῦ Χρόνου. Αὐτά καί μόνον εἶναι ἀρκετά νά μᾶς δώσουν τήν βεβαιότητα ὅσον ἀφορᾷ τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Εἶναι νοητή ἐννοια Χώρου ἢ Χρόνου χωρίς νά γίνη σύγκρισίς μέσα εἰς τόν Χρόνον καί τόν Χῶρον πραγμάτων, γεγονότων, καταστάσεων πού νά μᾶς δώσουν τῆς ἐννοίας αὐτάς;

Ἐκεφθῆτε πᾶν σ' αὐτό τό σημεῖον. Ἄν ἔχω τό Ἄπειρον μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καί μέσα σ' αὐτό τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ στό Ἄπειρο, τίποτε δέν λαμβάνει χώραν, πῶς θά εἶναι νοητόν τό Ἄπειρον ὑπό τήν ἐννοιαν τοῦ Χώρου; Καί μετὰ κλονώντας σύγκρισιν ὄγκων, κάτι ὕλικου πού ὑποκρίπτει εἰς τῆς αἰσθήσεις μας καί κατέχει χῶρον, πῶς θά γίνη ἀντιληπτή ἡ ἐννοια τοῦ Χώρου, ἂν δέν ἔχω τήν σύγκρισιν;

"Ὅστε, Χῶρος, εἶναι, τό ὅτι περιέχει ἕνα κάτι καί Χῶρος ἔξω ἀπ' αὐτό τό κάτι. Τόν Χῶρον ἐντός αὐτοῦ τοῦ κάτι μπορούμεν νά τόν ἀντιληφθοῦμεν, νά τόν γνωρίσωμεν νά τόν μετρήσωμεν. Τόν Χῶρον ἐκτός ὅμως τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, πῶς θά τόν γνωρίσωμεν, νά τόν μετρήσωμεν; Μά εἶναι ἀδύνατον, ἀλλά ὁπωσδήποτε, ἕνα πρᾶγμα μπορούμεν νά νοήσωμεν. Ὑπάρχει χῶρος ἐντός τοῦ ἀντικειμένου τόν ὅποιον μπορῶ νά προσδιορίσω καί Χῶρος ἐκτός τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Παίρνομεν παραδειγματι ἕνα ὄμματιον. Ὑπάρχει ὁ χῶρος ἐντός τοῦ ὄμματιου αὐτοῦ τῶσαν κυβικῶν ποδῶν μέτρων. Αὐτόν τόν χῶρον τόν κατανοοῦμεν. Χῶρος εἶναι, ὁ ἐντός τοῦ ὄμματιου αὐτοῦ χῶρος καί ἐκτός. Τόν ἐκτός μπορῶ, νά τόν ἀντιληφθῶ; Ὡς ποῖον σημεῖον ὅμως;

Χρόνος τώρα. Διά νά γίνη ἀντιληπτός ὁ Χρόνος θά πρέπει νά ἔχω διαδοχῆν γεγονότων. Καί ἐδῶ ὁπωσδήποτε πρέπει νά ἔχω τό φαινόμενον πού μῶν δίδει ἡ κίνησης, ὀδνησις, κραδασμός. Συγκρίνοντας γεγονότα μπορῶ νά προσδιορίσω τόν Χρόνον. Δέν ὁμιλῶ τώρα συναισθηματικῶς, ἀλλά, μέ τόν γνωστόν τρόπον πού μετρά ὁ ἄνθρωπος τόν χρόνον πού ὡς γνωστόν εἶναι οἱ ὥρες, περιστροφή τῆς γῆς γύρω ἀπό τόν ἀξονά της καί περί τόν Ἥλιον.

Συγκρίνοντας γεγονότα, κίνησιν μέ τόν γνωστόν τρόπον καταμετρήσεως τοῦ Χρόνου πού μοῦ δίδει ἡ γνωστή ἐννοια περί Χρόνου, ἀντιλαμβανομαι τόν Χρόνον. Τόν Χρόνον ἐπίσης τόν γνωρίζω σάν παρελθόν, παρόν καί μέλλον, καί πάλιν ἐκ τῶν γεγονότων, ἐκ τῆς ἀντιλήψεως γεγονότων, τά ὅποια ἔχουν λάβη χώραν μέσα σέ κάποιον Χῶρον. Ὅστε, ἀπαραίτητως στήν καταμέτρησιν τοῦ Χρόνου καί διά νά ἔχω τήν ἐννοιαν τοῦ Χρόνου θά πρέπει νά ἔχω καί τόν παράγοντα πού ὀνομάζεται χῶρος, διαφορετικῶς, ὁ χρόνος δι' ἡμᾶς ἀλλάζει ἐντελῶς τήν ἐννοιαν του.

"Ἄν τά γεγονότα τοῦ παρελθόντος τά ἀνασύρω ἀπό τό ὑποσυνείδητο, ἀπό τήν μνήμην, δέν ἔχω τά γεγονότα τώρα μέσα εἰς τόν Χῶρον, ὡστόσον ἔχω τήν ἐννοιαν τοῦ Χώρου διότι τά γεγονότα ἔλαβαν χώραν κάπου, θά ἴδω ὅτι τώρα ὁ χρόνος ἀλλάζει ἐντελῶς τήν ἐννοιαν του.

Μπορῶ νά ἴδω κάτι ἀπό τό λεγόμενο Νοητικό Φῶς, ἢ καί Ψυχικό Φῶς συναισθανόμενος, συμφῶνως τῶν κραδασμῶν πού μοῦ δίδει ἡ ἀνάμνησις, γεγονότα τά ὅποια ἔλαβον χώραν στό παρελθόν καί ἐχρεώθησαν, ἡμέρες, ἐβδομάδες, μῆνες, νά τά βλέπω σέ λίγα λεπτά.

"Ὅστε, ἂν σηκῶσω τόν παράγοντα πού ὀνομάζεται χῶρος, ἀλλάζει ἐντελῶς αὐτομάτως ἡ ἐννοια τοῦ Χρόνου, χωρίς καθόλου νά ἐπηρεάζεται ἡ ἰκανότης τῆς ἀντιλήψεως. Θά ἔλεγα μᾶλλον ὅτι μέ τόν δευτερόν τρόπον ἐντός ὀλίγων λεπτῶν, ἀνασύροντι

ἀπό τήν Μνήμην καί τὸ Ὑποσυνείδητον, γέγοντα πού ἔχουν λάβη χώραν εἰς τὸ παρελθόν καί τὰ ὅποια ἔχομεν ζῆσαι, θά ἴδωμεν ὅτι ἐντός τῶν ὀλίγων ἐκεῖνων λεπτῶν μπορέσαμεν νά ἀντιληφθοῦμεν πράγματα, τὰ ὅποια δέν μπορέσαμεν καθ' ὄν χρόνον ζῶντες μέσα σέ γεγονότα, σέ περίοδον μηνῶν καί ἐτῶν.

Τώρα βλέπομεν ἕναν ἄλλον παράγοντα, ὑπεράνω ἐννοίας Χρόνου καί Χώρου. Αὐτό πού θά ἔλεγα ἀντιληψίμω, γινώσκω, σέ ἐπόμενο στάδιο Σοφία, σέ ἀμέσως ἐπόμενο στάδιο καί Πανσοφία, πού αὐτό φυσικά δέν ἀνήκει εἰς τόν Ἄνθρωπον ἀλλά εἰς τήν Ἁπόλυτην Διδόχαιαν. "Ὅπως κάτω καί ἄνω".

Τώρα, μέσα εἰς τὸ ὅλον, ποῖαν θέσιν ἔχει ὁ Χῶρος καί ὁ Χρόνος σάν ἐννοιαί. Μιά καί ἔχομεν δεῖ ὅτι γιά μᾶς ἡ ἐννοια Χρόνου καί Χώρου ἀλλάζει ἐντελῶς ὡς ἐκ τῆς θέσεως πού μελετοῦμεν ἕνα γεγονός, μίαν κατάστασιν, ἔχοντας ὑπόψιν μας τὰ γνωστά ἐννοιαί περί Χρόνου πού ὀνομαζόμενα παρελθόν, παρόν καί μέλλον, ὅταν ἀρχίσωμεν ὄχι ὡς θεαταί ἀλλά ἀπό μίαν ἄλλην σκοπίδω νά βλέπωμεν, νά εἴπωμεν ἀπό τήν κοσμικήν συνειδησίην ἢ τήν Ἀὐτοεπίγνωσιν τοῦ ἈΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, δι' ἡμᾶς, θά ὑπάρχουν ἐννοιαί Χρόνου καί Χώρου;

Ποῦ θέλω νά καταλήξω. Ὅταν ἕνας ἀπό σᾶς Θεωθῆ, δέν εἶναι πλέον μέσα εἰς τὰ γεγονότα κάτω ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν φαινομένων τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου, δέν θά ζῆ σάν μιά αὐτοεπίγνωσις προσωπικότητος, ἀλλά, σάν μιά Ψυχὴ Ἀὐτοεπίγνωσις, Ὑπερσυνείδητος τώρα καί ἀργότερα σάν μιά Ἀὐτοεπίγνωσις Λογοϊκῆ, ὁ Χρόνος καί ὁ Χῶρος θά ὀνομαζοῦν ἐννοιαί;

Κάτι ἔχομεν περὶ τὸ προηγούμενον μᾶθημα γιά τήν μελέτην τοποχρονικῶν καταστάσεων εἰς τοὺς διαφόρους κόσμους τῶν διαφόρων διαστάσεων. Τότε δέν θά εἴμεθα ἐντὸ τῶν κόσμων τῶν τριῶν διαστάσεων, τεσσάρων διαστάσεων καί πέντε διαστάσεων πρὸ ἔστω καί ὑπὸ διαφορετικῆς ἐννοίας ὁ Χρόνος καί ὁ Χῶρος εἶναι παράγοντες ἀπαρίτητοι διὰ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, καί, ἐπομένως ἡ Ἀὐτοεπίγνωσις ζεῖ κάτω ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ἐννοιῶν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου, ζεῖ μέσα σέ γεγονότα, ζεῖ σάν μιά Ἀὐτοεπίγνωσις ξεχωριστὴ ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον τὸν ὅποῦν μελετᾷ, ἀντιλαμβάνεται, γνωρίζει, καὶ ἀρχὴν μέσον τῶν πέντε αἰσθήσεων τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος, ἀργότερον καί ἄλλων αἰσθήσεων τοῦ Ψυχικοῦ καί Νοητικοῦ σώματος, τῆς ἐνοράσεως, τῆς τηλεπαθείας, καί ἄλλων ἱκανοτήτων τέσ ὅποτες ἀποκτᾷ ἡ Ἀὐτοεπίγνωσις, ὡστόσο καί πάλιν γινώσκω παρρη ἀπὸ κόσμους πού δέν εἶναι ὁ ἑαυτός της, ἡ Ἀὐτοεπίγνωσις.

Τώρα, ποῖας ἐννοίας μπορεῖ ὁ Χρόνος καί ὁ Χῶρος νά δώσουν εἰς τήν Ψυχὴ Ἀὐτοεπίγνωσιν ὑπερσυνείδητον πού ἰπλώθη μέσα εἰς τοὺς κόσμους τῶν διαστάσεων καί τώρα ὅλα λαμβάνουν χώραν ἐντός τῆς Ἀὐτοεπίγνώσεως αὐτῆς; Τί εἶναι ὁ αὐτὴν τὸ παρελθόν, τὸ παρόν καί τὸ μέλλον;

Τὸ παρελθόν: Ὅτι ἔχει γίνῃ, ^{ἔχει γίνῃ} εἶναι, ὄχι μόνον ἀνάμνησις καί ἐμπειρία, ἀλλὰ ὅτι ἔχη γίνῃ. Πληρῆστατη καταγραφή εἰς τήν κοσμικήν συνείδησιν καί εἰς τήν συνείδησιν τῆς Ἀὐτοεπίγνώσεως.

Τὸ παρόν: Δέν ὑπάρχει θέσις διὰ τήν Ὑπερσυνείδητον Ἀὐτοεπίγνωσιν Ψυχῆ, εἰς τὸ παρόν, διότι ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος δέν εἶναι δι' αὐτὴν πλέον ἀνάμνησις, οὔτε ὑποσυνείδητον ἰπὸ τὸ ὅποῦν νά ἀνασύρη σάν ἀνάμνησιν γεγονότα, ἀλλά, Σοφία ὑπεράνω γεγονότων πού παρρη τὴν θέσιν τοῦ μέρους ἐκεῖνου τοῦ Χρόνου πού ὀνομαζόμενον παρόν. Ὅτε διὰ τήν Ψυχὴν Ἀὐτοεπίγνωσιν ὑπάρχει μόνον τὸ παρόν, δέν ὑπάρχει τὸ χθές, τὸ σήμερον καί τὸ αὔριον, ὑπάρχει τὸ αἰῶνιον Παρόν.

Καί τὸ μέλλον τί εἶναι δι' αὐτὴν; Ἡ Σοφία, Νόμων, Λιτίων, Κτιστάσεων, ἀσπλεῦτων Νόμων πού γνωρίζει Πίνσοφα χωρὶς τήν ἀνάγκην νά ἐξελιχθοῦν γεγονότα διὰ νά δώσουν τήν γνῶσιν αὐτῆν, διότι, ἢ ὅτι ἡ γνῶσις αὐτῆ εἶναι μέρος τοῦ ἑαυτοῦ της Ὑπερσυνείδητου Ἀὐτοεπίγνώσεως. Σέ μιά στιγμή γνωρίζει, ὅλα, πού θά μπορούσαν νά γίνουν ὅπως καί ἂν ἦτο ἡ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων. Τήν κατάστασιν αὐτῆν τήν λέγω Σοφίαν ὄχι γνῶσιν.

Διὰ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐννοια τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου καί τῶν ἐμπειριῶν πού δίδει ὁ Χρόνος καί ὁ Χῶρος. Καί λέγω Χῶρος,

δι' αὐτόν πού ζεῖ μέσα σ' ἓνα παχυλόν ὑλικόν σῶμα, εἶναι ἐπιφάνεια τοῦ Πλανήτου, τὸ σπῆτι του, τὸ δωμάτιον του, ἢ πόλις μέσα στήν ὁποῖαν ζεῖ, ἢ χώρα του, ὁ κόσμος πού ζεῖρεῖ.

Εἰς τοὺς Ψυχικούς κόσμους, τὴν ἔννοιαν τοῦ Χώρου τοῦ δίδου τὰ διάφορα πεδία καὶ ὑποπέδια τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἀναφέρει καὶ προηγουμένως καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὸ μέλλον θά μελετήσωμεν ἕνα ἕκαστον ξεχωριστά. Ὅμως τώρα, ποῖα ἢ διαφορά τῆς ἔννοιας τοῦ Χώρου, ποῖα ἢ διαφορά τῆς ἔννοιας τοῦ Χώρου στήν τρίτην διάστασιν καὶ στήν τετάρτην διάστασιν. Ἐκμηδενίζεται ἡ ἔννοια τοῦ Χώρου, ἀλλὰ, ὡς ἔννοια πού τὴν ἔχομεν μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, καὶ ἔχομεν ἐξηγήσει τὸ φαινόμενον αὐτό. Λέγομεν, τὸ δωμάτιον μου, καὶ γνωρίζω ἓνα δωμάτιον τόσων-κυβ-μέτρων, ἢ ποδῶν, τὸ μετρῶ. Στόν Ψυχικόν κόσμον καὶ πάλιν τὴν ἴδιαν ἔννοιαν ἔχω, ὅμως ἐδῶ εἶναι τὰ πράγματα πολὺ διαφορετικά. Ἐννοίαν ἔχω, ἐνῶ αὐτό πού μοῦ δίδει τὴν ἔννοιαν αὐτὴν μπορεῖ νὰ κατέχη ἓνα διάστημα πού νὰ περικλεῖται τὸ Ἡλιακὸ σύστημα.

Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκόλα νοητὸ τώρα, πρὸς τὸ παρόν-Παρόμοια διαφορά ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Χώρου ὅσον ἀφορᾷ τὴν πέμπτην διάστασιν, πού καὶ ἐκεῖ ὑφίσταται μεγάλην ἀλλαγὴν τὸ φαινόμενον τοῦ Χρόνου.

Ἀσφαλῶς χρειάζεται πολὺ μεγάλη μελέτη καὶ πεῖρα εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν γιὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ ἔννοια τοῦ Χώρου καὶ τοῦ Χρόνου εἰς τοὺς κόσμους τῶν διαφόρων διαστάσεων μέσα στὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς ἢ νὰ ἀντιληφθοῦμεν ἀργότερα, τί εἶναι τὸ ἌΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ πέραν ἐννοιῶν Χρόνου καὶ Χώρου, μέσα εἰς τὴν θεῖαν Ἀυτάρκειαν, Πανσοφία, Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότητα.

Θά συνεχισθῶμεν.

"Ἐπιμένωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῳ πάντοτε".